

The background of the book cover is a dark, moody photograph of a forest. In the foreground, there is a calm body of water, possibly a pond or a stream, which perfectly reflects the surrounding environment. The reflection shows a dense forest of tall, thin trees and a thick layer of fallen leaves on the ground. In the center of the reflection, a dark silhouette of a person is visible, standing or walking. The overall atmosphere is mysterious and somber, with a palette dominated by dark greens, greys, and browns.

DENNIS
JÜRGENSEN

MUŽ BEZ
TVÁŘE

**MUŽ BEZ
TVÁŘE**

© Dennis Jürgensen and JP/Politikens Hus A/S 2021
in agreement with Politiken Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Weberová, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2786-5 (pdf)

DENNIS JÜRGENSEN

MUŽ BEZ TVÁŘE

VENDETA

Čas a příliv na nikoho nečekají.

– staré anglické přísloví

1. kapitola

Mlha se neslyšně valila z moře jako oživlá příšera bez rukou a nohou. Všiml si blížící se studené fronty a zadoufal, že se stihnou vrátit na břeh ještě včas, jenomže bílá prázdnota a mrazivý chlad pohltily širokou písečnou pláž během chvíličky. Zubaté kontury pobřežního valu rázem zmizely kdesi v dáli.

Původně nechtěl zajít po písku až takhle daleko, jenomže chlapec nacházel nové zajímavé věci ve stále větší vzdálenosti od břehu a Lasse sám se ponořil do pozorování hejn ptáků hodujících na obrovském prostřeném stole přírody. Jít po odhaleném mořském dně za odlivu dál a dál bylo zvláštním způsobem strhující, jako by člověk mohl dojít snad až do Anglie, kdyby mu to jen čas a příliv dovolily.

Jenomže nedovolily.

Říkal si, že navzdory mlze jim bezprostřední nebezpečí nehrozí. Před odchodem se vždycky podíval do tabulky s časy přílivu a odlivu. Do začátku přílivu mají ještě hodinu. Byl tu takhle už stokrát, jenomže většinou sám a nenesl odpovědnost za nikoho dalšího. Když šedé vířící nic pohltilo i poslední zbytky světa před ním, rozhlédl se a zjistil, že situace je stejná všude kolem něj.

„Villads!“

„Tady jsem,“ odpověděl chlapec okamžitě. Znělo to celkem zblízka, ale vzdálenost se nedala přesně určit. Mohl od něj být deset metrů, pětadvacet, nebo i o dost dál.

„Neboj se,“ zavolal. „Je to jen mlha, ale musíme okamžitě vyrazit ke břehu.“

„Já se nebojím. Mlhu už jsem zažil.“

„Zůstaň v klidu. Jdu k tobě.“

„Lasse, je mi jedenáct, ne pět.“

Hlas se teď ozýval z větší dálky.

Lasse matně rozeznával chuchvalce řas ležící tři čtyři metry od něj, ale to bylo všechno. Tam jeho vesmír končil. Svět se zmenšil na kruh s průměrem ani ne deset metrů. Alespoň to tak vypadalo. Shluky řas se ztrácely v mlze a fantazie mu z nich začala vykreslovat pokřivené natahující se ruce jakéhosi tvora, který číhal v záloze tam, kam už Lasse nedohlédl.

„Jdu k tobě.“

O pár vteřin později zmizely už i řasy. Viděl jen špičky svých bot, dohlédl jen na metr od sebe. Tak hustou mlhu ještě nezažil. Kolem něj ležely tisíce prázdných schránek střenek. Praskaly mu pod nohama jako tenký led. Ošklivá skřípavá melodie, která přehlušila všechno ostatní.

„Villadsi?“

„... ady... em.“

Lasse se zastavil.

„Co?“

„Tady jsem.“

„Kde? Mluv!“

„U staré železné konstrukce. Je zapuštěná do písku.“

Hlas přicházel z větší dálky, ale možná se mu to jen zdálo.

Lasse ho slyšel párkrát zakašlat a po pár krocích se dostal z pásu mušlí na čistý písek. Tady byla mlha o trochu řidší. Ležely tu dva balvany, které připomínaly černá těla čekající, až je moře zaplaví stejně jako všechno kolem. Všechno. Pohlédl

na hodinky. Za tři čtvrtě hodiny by tu už nedosáhl na dno a ke břehu je to nejméně čtvrt hodiny rychlé chůze, pokud jdete nejkratší přímou cestou. Jestliže ovšem břeh nevidíte, nestačí jenom se otočit zády k přitékající vodě. Mohly by vás totiž zmást proudy obtékající různé vyvýšeniny mořského dna a svést vás špatným směrem. Ozvalo se zahoukání mlžného rohu, skoro jako by se jim vysmíval, ale neslo se to sem odněkud zdaleka. Snad od dánského Højeru, nebo naopak z jihu. Možná odněkud z opačné strany přírodní rezervace Rickelsbüller Koog. Ztratil už téměř úplně orientaci.

„Villadsi!“

„Tady.“

„Co tam sakra děláš? Proč mi neodpovídáš?“

„Něco tu je.“

Odpověď se ozvala z nečekaného směru. Lasse se otočil.

„Nehýbej se z místa. Já přijdu k tobě.“

„Stojím na místě. Něco jsem objevil. Vypadá to... divně.“

Chlapcův hlas najednou zněl nervózně a nepřítomně, jako by větu dořekl automaticky, ale upíral pozornost jinam.

„Počítej do sta, najdu tě po zvuku,“ vyzval ho Lasse. „Rozumíš?“

„Počkejte... opravdu tu něco je, tady v...“

Vtom Lasse také uviděl něco, co tam být nemělo.

Vodu.

Zurčela mu kolem bot v bublavých potůčcích. To přece není možné. Ještě ne. Přiblížil paži k obličeji a zachvěl se. Hodinky stály! Vteřinová ručička se nehýbala. Měl je po tátovi. Každé ráno je musel natahovat, což svědomitě činil, a natáhl je i dnes. Možná do nich vnikla ze vzduchu sůl. Nebo se naplnil jejich čas.

Najednou mlhu prořízl jekot.

Lasse sebou trhnul. Chlapcův křik ho probral ze zamyšlení.

„Villads! Co se stalo? Mluv na mě!“

„Rychle pojdte sem! Leží tu mrtvola!“

Kluk měl bujnou fantazii, takže mu Lasse tak úplně nevěřil.

„Hele, tohle není legrace. Zůstaň stát na místě a nahlas počítej! Tohle je vážná věc, je ti to jasné? Musíme okamžitě vyrazit ke břehu. Začíná příliv!“

„Já si nevymýšlím, Lasse! V písku fakt něco je! Pojdte rychle sem! 1-2-3-4-5-6-7-8-9...“

Lasse cítil, jak mu z prochladlých tváří ustupuje krev. Chlapec nežertoval. V hlase měl nelíčený strach.

„Už jdu!“ zavolal. „Nepřestávej počítat!“

Rozkaz byl zbytečný. Villads už došel ke čtyřiceti a řezavým hlasem pokračoval dál a dál. Lasse utíkal, jak jen mohl. Hrůza jako by ho nesla přes písek zbrázděný bublajícími, neustále se zvětšujícími říčkami spojujícími se v jezera, kterými se brodil.

„Až dojdeš ke stovce, začni zase od začátku! Pořád počítej, dokud mě neuvidíš!“

Pádil jak zdivočelý. Dalekohled mu narážel do klíčních kostí. Uvědomil si, že začíná panikařit, a zastavil se. Motal se, jako by právě slezl z kolotoče. Mlha se mu lepila na obličej jako hadr. Čím víc vody mu protékalo mezi chodidly, tím hlouběji do něj pronikala hrůza.

Villads nepřestával počítat a Lasse se znovu pustil, už trochu méně překotně, směrem k němu. Najednou zahlédl drobný stín. Zaplavila ho úleva. Alespoň pokud šlo o tenhle problém. Jakmile chlapec získal zřetelnější podobu, Lasse totiž spatřil jeho vyděšené oči a třesoucí se ruku, kterou kamsi ukazoval, jako by se neodvažoval jít tam blíž.

„O-on předtím něco říkal... z pí-písku jsem slyšel zvuky... myslím, že žije...“

Lasseho podráždění nyní vystřídaly obavy.

„Co mi to tu...?“

Villads stál za původně zelenou oprýskanou kovovou námořní značkou, už zpola zahrnutou pískem, a ukazoval na jedno místo na odhaleném mořském dně. Lasse překážku celý zadýchaný obešel a uviděl ze dna vystupovat obličej. Nejprve ho napadlo, že se mu to jen zdá a že je to jen vyplavená medúza, kterých bylo kolem spousta. Jenomže tohle bylo něco jiného. Velikostí a tvarem by to medúze odpovídalo, ale barvou a strukturou se to zásadně lišilo.

V mlze bylo těžké rozeznat podrobnosti. Lasse si dřepł a sklonil se nad tu věc. Z písku jako by na něj opravdu zíral obličej. Rozeznával náznaky dvou oválů, špičky nosu a cosi jako pootevřená ústa.

Lasse si připomněl, že lidský mozek se v abstraktních tvarech vždy pokouší nalézt známé formy, třeba když v létě ležíme v trávě a spatřujeme v plynoucích mracích fantastické postavy a zvířata. Jenomže tyhle tvary byly tak výrazné, že nemohlo jít o pouhou představu. Opatrně se špičkami prstů dotkl písku, a když ho trochu odhrabal, vynořily se dvě oči, výrazně zahnutý nos a ústa s popraskanými rty. Pak z úst vyšel tichý povzdech. Lasse vyjekł a stáhl ruce, jako by ho něco kouslo. Ztratil rovnováhu a prudce si sedł na zadek.

„Žije!“ vykřikł Villads.

Lasse se bleskově zvedł, krev mu tepala v těle, ale udržel se na nohou.

„Uklidni se. Je mrtvý, Villads. To jenom mlasknul mokřý písek, jak jsem do něj hrábnul.“

Znělo to přesvědčivě? Sám tomu úplně nevěřil.

Lasse si klekl na jedno koleno, vytáhl mobil, zapnul světlu a posvětil si. Šlo o muže a byl mrtvý jistě už nějakou dobu. Teď už si byl jistý. Levé oko bylo opuchlé, pravé o něco méně. Blány nad duhovkami byly mléčné, seschlé a pokryté

vrstvičkou písku. Lasse vstal. Villads k němu pomalu došel a chytil se ho za ruku. To ještě nikdy neudělal.

„C-co myslíte, že se stalo?“

Lasse s obavami hleděl na obličej v písku. V chuchvalcích mlhy mu připadal jako živý, ale to bylo jen mámení. Jeho ještětří mozek křičel, že si musí pospíšet, pokud tu sami nemají vypustit duši, ale cosi ho drželo na místě. Nález ho fascinoval.

„Myslíte, že ho překvapil příliv?“

„To nevím, ale my pro něj každopádně nemůžeme už nic udělat. Musíme okamžitě na břeh.“

„Nemůže tu přece zůstat ležet.“

Lasse byl bezradný. Pokud tady muže nechají bez označení, hrozí, že spodní proud obličej pokryje pískem a policie mrtvého nikdy nenajde. Ale oni tu přece zůstat nemohou. Příliv k nim zatím nedosáhl jen díky tomu, že stáli na malé vyvýšenině, všude kolem už byla voda. Moře už po nich natahovalo své nenechavé prsty.

Lasse pohlédl na námořní značku. Byla kovová, dostatečně vysoká a pevně zapuštěná do dna. Ta se nepohne. Dobrý orientační bod.

V mlze někdo zakašlal.

„Někdo sem jde,“ zašeptal Villads.

Za námořní značkou zamlaskaly kroky. Z mlhy se vynořil stín. Byl to muž, a hodně veliký. Bez tváře. Obličej se ztrácel v chuchvalcích mlhy. Ve vzduchu se vynořil dlouhý řetěz kroutící se jako had.

„Pozor!“ vykřikl Villads a uskočil.

Řetěz se zařinčením dopadl. Úder zasáhl Lasseho jako ochromující výstřel, nadzdvihl ho ze země a odhodil ho dozadu.

2. kapitola

Lykke probudilo zvonění telefonu. Prudce se v posteli posadila. Měla pocit, že už předtím vstala, ale bylo to očividně jen ve snu. Teď bylo tři čtvrtě na devět, dávno po všech zvoněních budíku. Už zase.

Skulila se z postele a sebrala z nočního stolku neodbytný telefon.

„Haló?“

„Dobré ráno. Tady Thomas.“

„Jo. To vidím.“

Vlastně si ho z „kontaktů“ vymazala, takže mobil teď ukazoval jenom číslo, ale i to samozřejmě hned poznala.

„Jak se máš?“

„Dobře.“

„Stýská se mi po tobě.“

Přešla k oknu a vytáhla prudce žaluzie. Poprchávalo.

„Myslela jsem, že ses znovu oženil.“

„To... je to jiné. Mezi námi dvěma bylo něco naprosto výjimeč...“

„Teď ne, Thomasi. Pospíchám, a jestli přijdu pozdě, budu mít potíže.“

„No jo, ostatní poldové ti zdlábnou všechny koblihy, víd?“

Ze začátku jí jeho humor připadal atraktivní, jenomže časem zjistila, jak omezený má repertoár: tenhle fórek o policajtech a pár vtipů o blondýnách.

„Jestli fakt musíš hned takhle po ránu vtipkovat, nemohl by sis aspoň vymyslet něco nového?“

„Promiň, já prostě... každý den na nás dva myslím.“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak rozvádět ses chtěl ty.“

A tvoje máti tě v tom vydatně podporovala, dodala v duchu a přešla do koupelny.

„Byla jsi...? Byla jsi...?“

Zaseknul se jako poškrábaná deska.

„Tak už to dopověz: Byla jsi tam?“

„Byla jsi tam?“

„Nebyla.“

„Proč ne?“

„Nech toho, Thomasi. Probírali jsme to už stokrát. Ty se s tím vyrovnáváš svým způsobem, a já taky svým. Proto to mezi námi nefungovalo. Jsme příliš rozdílní.“

„Nemohlo to přece být jenom tím.“

„Ale bylo to *také* tím.“

„Tys mě nikdy nemilovala?“

Milovala, ale místo odpovědi zaklapla víko záchodového prkénka a sedla si na něj. Potřebovala se vyčurat, ale nechtělo se jí čurat během rozhovoru s ním. On mezitím přepnul zpět na první ze svých dvou oblíbených témat.

„Nechápu, jak tam můžeš nejít, když... Copak to pro tebe vůbec nic neznamená?“

„Je to kámen. Nemám sakra žádný vztah ke kameni.“

„Je to symbol.“

„Aha.“

„Tobě je to fuk. Myslíš jen na sebe a svoji práci. Taková jsi byla odjakživa, už od prvního dne, dokonce i tehdy, když...“

Lykke ho vztekle přerušila:

„Drž už kurva hubu! Kdo ti dal právo mi volat a kydat na mě hnůj? Kdo si myslíš, že jsi? Nemáš v palici jedinou vlastní myšlenku a jenom slepě přikyvuješ svojí máti.“

„Tohle nebudu poslouchat!“

„Bezva. Tak čau.“

Ukončila hovor, práskla telefonem na pračku a skryla obličej v dlaních.

Mobil zazvonil dvakrát, když byla v koupelně, a potřetí, když stála u kuchyňské linky, natahovala si kalhoty a v druhé ruce třímala chleba se sýrem. Tentokrát jí nevolal bývalý manžel, ale hlavní vyšetřovatel Hans Odín. Rychle dožvýkala sousto.

„Haló?“

„Kde jsi, Teitová? Máš denní službu, ne noční.“

„Promiň, já...“

„Ty jsi ještě doma?“

„Už jdu.“

„Co je to s tebou? Chodíš pozdě spát? Jestli doufáš v povýšení, tak bych ti radil pořídit si budík.“

„Pospíším si, jak to jen půjde.“

„Přiď do mojí kanceláře, jakmile sem... až sem *konečně*... tedy jestli sem *vůbec kdy* dorazíš. Jasně?“

„Jasně, dorazím.“

„Já si tím tak jistý nejsem.“

Zavěsil.

„Krucinál.“

Lykke mrštila telefonem na linku. Narazil do hrany a s prásknutím dopadl na podlahu, až zadní strana odpadla. Spadl jí už tolikrát, že displej zdobily ledové květy.

Po třech letech práce na oddělení závažné trestné činnosti stále ještě nedostala vlastní kancelář – jako kriminální asistentka na ni neměla nárok –, ale měla vlastní psací stůl. Přidělovali jí převážně rutinní úkoly, také se však už aktivně

podílela na vyšetřování dvou vražd. Ne na špici pelotonu, spíše jako nosič vody, ale nechybělo jí odhodlání a ambice, takže Odínovo napomenutí bylo myšleno v dobrém. Už dříve jí byl oporou v obdobích, kdy byla psychicky na dně. Občas od něj uslyšela i pochvalu, asi největší po vyřešení vraždy zahradníka z Královské zahrady.

Hans Odín byl tak trochu alfa samec, temperamentní a netrpělivý, ale v zásadě dobrý a slušný člověk. Dodržoval pravidla a o vánočním večírku si nikdy nic nedovoloval, na rozdíl od toho slizouna z dopravního.

Popadla bundu, zhasla, zamkla a cestou dolů brala schody po dvou. Vtom jí pípнул mobil. Přišla jí esemeska, ale oproti očekávání nebyla od Odína ani od Thomase, který vždy potřeboval mít poslední slovo. Byla od BL.

Lykke, pomoc! Průšvih. Znáám hodně ošklivé tajemství. Nechtěl jsem volat na policii, ale asi jsem měl. On ví, kdo jsem. Ta krabice je moje pojistka. Kdyby se mi něco stalo, je ukrytá

BL. Bjarke Laumann. Seznámili se v irské hospodě. Vyrazila si tehdy do města se třemi kamarádkami po náročném týdnu v práci. A on se najednou objevil u baru a připíjel si se všemi ukřiženými opilci. Na obrovské obrazovce běžel fotbal, kolem kterého se všechno točilo, ale oni dva si v tom davu padli navzájem do oka. Bylo tam hrozné horko a rámus. Vyměnili si pár frází, když šla holkám pro pití. Líbily se jí jeho oči a byla nadržená, takže šli k ní domů, což normálně nedělávala. Nakonec u ní zůstal tři dny, dokud v jeho botách neobjevila sáčky s kokainem. Tvrdil jí, že to jsou vložky proti vlhkosti. Vynadala mu, ať z ní nedělá pitomce, a vytáhla policejní průkaz. Zbledl jako mrtvola a nepřestával se jí

omlouvát. Byl silný a měl svaly, ale nebyl to žádný násilník. Jen podvodníček a dealer s věčnými dluhy z karet, jak později zjistila, ale byl jí sympatický, a tak to nechala být.

To bylo před dvěma roky.

„Bjarke, ty troubo,“ sykla teď na prázdném schodišti. „Do čeho ses to zase namočil?“

Neměla by nic cítit, ale žaludek se jí neklidně stáhl. Jiný dealer se při výslechu zmínil, že Bjarke Laumann dluží peníze špatným lidem, a proto se raději někam zašil.

Na ulici si uvědomila, že auto má v opravně. Takže kolo. Došla ke stojanu, kde vždycky stálo.

Stálo, jo, tak to je přesné.

3. kapitola

„Tři čtvrtě na deset!“

Hans Odín nevěřicně zíral na hodinky.

„Přestěhovala ses do Køge? Já myslel, že bydlíš v ulici Saxogade.“

„Dannebrogsgade.“

Hlavní vyšetřovatel se za psacím stolem, který se jako vždy ztrácel pod záplavou papírů, zmučeně zamračil. Stohy složek měly ilustrovat, jak neskutečně zaneprázdněný je, byly to však samé uzavřené případy a on k práci využíval pouze počítač.

„Přesto ti to snad sakra nemohlo trvat tak dlouho, i když jsi zaspala... a to už poněkolkáté. Šla jsi sem snad po ruku?“

„Auto mám v opravě a kolo mi někdo ukradl.“

„Takže jsi přišla pěšky?“

„Jo.“

„Proč sis nepůjčila jednu z těch debilních koloběžek, co všude po městě blokují dopravu?“

I když to tak teď zrovna neznělo, Odín si jí vážil. Oceňoval její vytrvalost, pečlivost v detailech i to, že nenechává nic náhodě. Proto se Lykke domnívala, že je po třech letech už dost připravená na to, aby sama vedla vyšetřování nějaké vraždy, jenomže takhle místní systém nefungoval. Její šéf nebyl

sexista ani nepotista – oba jeho synové byli u policie –, musel se ovšem řídit pravidly a za všech okolností mu připadalo nejlepší zůstat lehce nabručený. Škoda, jinak to byl hezký muž s hustými černými vlasy, ale Lykke ho nikdy neviděla usmívat se, dokonce ani když byl vyznamenán rytířským křížem. Zřejmě by nějaký ten úsměv i svedl, jenomže to by poškodilo jeho image. Na policejním ústředí se šušovalo, že jeho filmovým idolem je drsný Harry.

„Zdržela jsem se, protože mi přišla esemeska od jednoho známého. Vypadalo to, že jde o zločin.“

„No dobrá, ale teď už začneme, ať to stihneme ještě před západem slunce.“

Hlavní vyšetřovatel se opřel v židli s rukama složenýma na břiše, které na svého majitele prozrazovalo, že moc jí a málo sportuje.

„Co víš o Jutsku, Teitová?“

Předpokládala, že to má být vtípek na udobřenou po tom „výprasku“.

„Je to poloostrov vybíhající z Německa a jedí se tam karbanátky s hnědou omáčkou.“

„A dál?“

„Aarhus – město úsměvů.“

„A co takhle mělčinové moře?“

„Tam na jihu toho myslím moc k vidění není, snad jedině „černé slunce“.“

„A vraždy.“

„Ani těm se v těch končinách nejspíš nevyhnou, ale o ty se jistě postará jihojutská policie.“

„V tomhle případě ne. Tímhle se budeš zabývat ty.“

Naklonil se dopředu a natáhl k ní přes stůl ruku s několika listy papíru. Lykke zaváhala. Odín netrpělivě zašustil papíry.

„No tak, ber. Neustále si stěžuješ, že si nemůžeš hrát na kriminální komisařku. Tak teď konečně můžeš.“

Natáhla se po papírech. Jeden z nich byla okopírovaná mapa jihozápadního Jutska. Na dánsko-německé hranici byl v moři kousek od břehu nakreslený křížek. A vedle něj dva údaje – zeměpisná šířka a délka. Druhý papír byl vyplněný formulář s razítkem a podpisem jutské policie.

„Proč se mám táhnout až do Jutska, můžou to přece vyše...“

„Vzpomínáš si na případ Rosy Molbergové?“

„Samozřejmě.“

„Šlo o jednu z největších akcí tady v Dánsku, ale místní policii se dívku stejně nepodařilo najít. A teď se ztratilo další dítě. Na stejném místě, tedy každopádně ve stejném městě. Tentokrát nejde o šestiletou holčičku, ale o jedenáctiletého chlapce. Případ Molbergové byl veden tak nekompetentně, že šéfové tamější policie poslali na místní oddělení svého člověka, aby dohlédl na to, že se fiasco už nebude opakovat. To víš, novináři si v takových kauzách libují. Ale to je teď jedno. Jenomže oni tam teď mají na krku navíc ještě vraždu. V mělčinovém moři byl nalezen mrtvý muž. Čti.“

Ukázal na papíry, které Lykke držela v ruce.

Přečetla první řádky:

ŽÁDOST O SPOLUPRÁCI. JUTSKÁ POLICIE, ODDĚLENÍ ESBJERG, ŽÁDÁ O ASISTENCI Z KODAŇSKÉHO ÚSTŘEDÍ V SOUVISLOSTI S VYŠETŘOVÁNÍM NÁSILNÉHO TRESTNÉHO ČINU.

TRESTNÝ ČIN: vražda, přepadení a únos

TĚLO NALEZENO DNE: 17. října t. r.

IDENTIFIKACE OBĚTI: dosud nepotvrzeno

JMÉNO OBĚTI: Laumann, Bjarke (předpoklad na základě osobních dokladů nalezených u oběti)

MÍSTNÍ VYŠETŘOVATEL: Mogens Krogh, policie Esbjerg

Bylo tam toho víc, Lykke se však zarazila u jména Bjarkeho Laumanna. Doufala, že to na ní není vidět. Dnes bylo 19. října. Esemeska byla odeslána dva dny po jeho smrti. Obdržela nouzové volání od mrtvolý.

Odín na ni zkoumavě pohlédl.

„Není ti dobře?“

„Jen malá ranní nevolnost.“

Zvedl obočí, otevřel pusu, ale neřekl nic. Bylo jí jasné, že jako většina mužů bude předpokládat, že zrovna menstruuje nebo je těhotná, a nebude se v tom vrtat.

„Bjarke Laumann byl dealer, zloděj, překupník kradených věcí a podvodník. Žil v Kodani a je po něm vyhlášené pátrání. V archivu o něm máme pár záznamů. Tvým úkolem je vyšetřit jeho vraždu, zatímco místní policajti se budou soustředit na hledání toho kluka. Bereš to, nebo tam mám poslat Lorentseny?“

Lykke schovala papíry za záda.

„Kdy odjíždím?“

„To se zeptej Dánských drah. Jak si můžeš přečíst, pitva se koná zítra v 9 hodin dopoledne v nemocnici v Esbjergu.“

„A víš...?“ Lykke marně hledala slova. „Znáš okolnosti jeho smrti? Zastřelili ho, nebo ho pobo...?“

„Vím jenom to, co stojí v té žádosti. A přestože tě tam vysílám sólo, nepovedeš vyšetřování sama.“

„To je jasné. Bude to v režii jihojutské policie.“

„Ale ne, režii máš ty, jsi oprávněná jim velet, a kdyby si nějací místní poldové chtěli hrát na mistry světa, tak jim ukážete, kde je jejich místo. Ten Mogens Krogh umí být pěkný protiva, ale tentokrát má prostě smůlu. Budou se vám muset podřidit. Taková je v podobných případech procedura. Příkazy shora.“

Lykke se zarazila.

„Jak to myslíš s tím ‚vám‘?“

Odín vzhledl od počítače, jako kdyby jí už případ předal a přešel k dalším denním úkolům.

„Já to neřekl?“

„Ne, i když nevím co.“

Hlavní vyšetřovatel se opřel lokty o stůl.

„Okolnosti tohoto případu jsou výjimečné. Tělo bylo nalezeno na místě, kde je na mapě ten červený křížek. Laumann ležel na hranici. Němci proto posílají vlastního vyšetřovatele, se kterým budeš spolupracovat. Velet budete vy dva, takže místní vidláci musí stáhnout zadky, jasné?“

„Ale já neumím německy.“

„Copak jsi nechodila do školy?“

„To už je spousta... to už je pár let.“

„Němci se snad dnes taky učí anglicky. Copak nevědí, kdo vyhrál válku?“

„Byl jste někdy v německém muzeu? Anglicky je tam napsáno jenom SHOP a TOILET.“

Odín vzal do ruky svůj Samsung.

„No dobře, tak zavolám Lorentsenovi.“

„To zrovna.“ Lykke vykročila ke dveřím. „Jdu si hned domů zabalit. Děkuju, Hansi.“

„Poděkuj sobě. Zasloužila sis to... A ještě něco, Lykke.“

Otočila se. Odín se tvářil téměř přátelsky.

„Co?“

„Vyřeš to. Ať na tebe můžu být hrdý. Každý večer chci pohádku na dobrou noc. Budeš mě informovat, ať mám přehled, jak jsi na tom.“

„Rozumím.“

4. kapitola

„Guten Tag, aber Sie müssen doch Lykke Teit sein? Es freut mich sehr, eine Kollegin aus der dänischen Polizei zu treffen!“

Muž, který vyskočil ze zaparkovaného karavanu a blížil se k ní s napřaženou rukou, Lykke překvapil, protože byla ponořená do vlastních myšlenek. Ve vlaku se pokoušela osvěžit si školní znalosti němčiny, s čímž byla rychle hotová, pak si v telefonu vyhledala tabulku s koncovkami přídavných jmen, jenomže ani z té nebyla zrovna nejchytřejší, a pak už jí nezbývalo než doufat, že německý kolega bude umět aspoň trochu anglicky.

Ruku jí stiskl přátelsky, pevně a vstřícně. Při pohledu na jeho vřelé šedé oči a široký úsměv se úplně zakoktala. Stávalo se jí to, když byla malá, ale od té doby už jen zřídka.

„Ich b-bin... chci říct, meine Name sind... teda ist Lykke, ehm...“

„Aber das dachte ich mir, Lykke Teit. Die berühmte Kriminalkommissarin aus Kopenhagen. Es könnte niemand außer Ihnen sein.“

Lykke netušila, co odpovědět. Muž se bouřlivě rozesmál, ale tak srdečně, že v tom necítila výsměch a sama se musela usmát.

„Promiň, Lykke. Jsem tak trochu šprýmař, když mě to popadne. Jsem Rudolph Lehmann, vrchní komisař Zemské

policie Šlesvicka-Holštýnska, oddělení Flensburg. Mluvím naštěstí taky dánsky, takže na němčinu můžeme zapomenout, co říkáš?“

„Že to je výborný nápad,“ odpověděla s úlevou a otrásla se zimou, přestože na sobě měla svoji nejtlustší zimní bundu. Na parkovišti vál studený vítr.

Lehmann pohlédl na hodinky.

„Pitva je až v devět hodin.“

Komisař ukázal rukou na karavan zaparkovaný před hlavním vchodem Esbjergské nemocnice pro jihozápadní Jutsko.

„Nechceš kafe? Probereme, co už o případu víme, než půjdeme dovnitř.“

Byl dobře stavěný. V tmavozelené lovecké bundě a australském koženém klobouku se spleteným řemínkem vypadal jako kovboj a dost přitažlivě. Jeho atraktivitu zvyšoval i skvěle upravený šedobílý vous.

„Díky, Rudolphe.“

„Kamarádi mi říkají Rudi.“

„Rudi.“

Otevřel dveře a přidržel jí je. Lykke vešla dovnitř, Rudi se malým otvorem protáhl poněkud s obtížemi. Zvenku vypadal karavan tuctově. Uvnitř rozhodně ne. V přední části mohly u stolu sedět čtyři osoby, dvě na lavici a dvě na otočených předních sedadlech. Vzadu se nacházelo jediné lůžko a zbylý prostor zabíraly všelijaké monitory, počítače a další technika, která se dala ovládat z otočné židle.

„No, vidím, že vybavení ti nechybí,“ konstatovala Lykke a posadila se na lavici, zatímco Němec postavil v kuchyňském koutku vodu na kávu.

„To teda ne. Můžu se spojit s policií po celém světě. Je nomže ten karavan bohužel není můj. Majitelem je německá policie. Nasazujeme tyhle karavany většinou při přeshraniční

spolupráci, ale využíváme je i k odposlechům, kamerovému sledování a při dopravních kontrolách.“

„Fakt dobrý.“

„Je to skoro jako mít vlastní Batmobil. Akorát neumí střílet ostrýma.“

Ušklíbl se a s pohvizdováním vyndal ze skříně dva hrnky. Lykke se usmála. Málokdy se jí stávalo, aby se jí někdo zalíbil tak rychle jako Rudi Lehmann. Přestože rozhodně nebyl její typ. Byl nejméně o dvacet let starší, ale odzbrojovalo ji jeho uvolněné vystupování a také jeho vzhled, který jí připomínal jednoho hrozně hodného, ale bohužel už zesnulého strýčka.

Postavil před ni na stůl kávu, až trochu vyšpláchla. Otočil sedadlo řidiče a usadil se naproti ní.

„Tak, Lykke, dnešním tajemným hostem je Bjarke Lau-
mann.“

„To už vím. Ale jinak mám jen tyhle papíry.“

Ukázala mu mapu a žádost o spolupráci. Rudi Lehmann se na papíry skepticky zahleděl.

„My jsme obdrželi stejně kusé informace. Jsem zvědavý, až uvidím toho chlapíka, kterého máme kontaktovat. Mogens Krogh. Včera jsem s ním mluvil. Působil dost nafoukaně, ale to nemusí nic znamenat. Místní si lidi zvenku často neradi pouštějí k tělu, ale jinak jsou v pohodě. Na to je dobré myslet. I když tenhle chlap mi fakt nepřišel příliš vstřícný. Že prý nechce o podrobnostech mluvit do telefonu.“

„Takže taky nevíš, co to ‚násilné přepadení‘ a ‚únos‘ konkrétně znamenají?“

„Zeptal jsem se ho, ale prý mi to poví až dnes při osobním setkání.“

„To doufám.“ Ochutnala kávu. „Jsme služebně výš, takže nás budou muset poslouchat.“

„S pomocí Batmobilu jsem se kouknul do jejich interního systému. V okolí probíhá rozsáhlá pátrací akce po

jedenáctiletém chlapci jménem Villads Geertsen. Pohřešuje se od včerejška. Pátrají po něm námořní i pozemní operativci a spousta místních lidí.“

„Odkud ten chlapec pochází?“

„Jmenuje se to tam Melum.“

Lykke si protáhla záda.

„Před rokem a půl v Melumu zmizela šestiletá holčička.

Dosud se nenašla.“

Rudi se zamračil.

„Únos?“

„Těžko říct. Najednou prostě byla pryč.“

Komisař foukal do kávy.

„To zní ošklivě. No, snad budeme chytřejší, než odbije poledne.“

„To rozhodně. Jestli Mogens Krogh vědomě zadržuje informace, osobně si ho podám.“

Rudi jí ukázal zdvižený palec.

„Krogh se zmínil, že Bjarke Laumann, tedy ten mrtvý, byl kriminálník. Viděla jsi jeho rejstřík trestů?“

Lykke si poposedla a zadoufala, že se nečervená.

„Laumann dělal hlavně vloupačky a přechovával kradené věci, ale v Kodani se živil i jako dealer.“

„A jinak?“

„Zavřený byl několikrát, ale nikdy za nic závažného, a už vůbec ne za násilnou trestnou činnost. Lidi z podsvětí tvrdí, že se někam zašil, protože někomu z kodaňské narkomafie dlužil peníze. To by myslím mohlo být důležité.“

„Je možné, že si ho věřitelé našli a udělali s ním krátký proces.“

Lykke zaváhala, jestli by komisaři neměla ukázat tu esemesku. Rozhodla se, že to klidně počká až po ohledání mrtvoly, to už bude Rudiho znát trochu lépe.

Rudi natáhl krk.

„Vida, tady máme místní rameno zákona.“

Otočila se. Čelním sklem uviděla, že před karavanem zaparkovalo policejní auto. Na straně řidiče z něj vystoupil obtloustlý strážník v uniformě a na opačné straně trochu hubenější a mladší kolega. Řidič si narazil na proplešatělou hlavu čepici, zamračeně pohlédl na karavan, ukázal na poznávací značku a řekl něco kolegovi. Ten vytáhl mobil. Pak oba vešli do přijímací haly nemocnice.

„Určitě hlásil, že započala německá invaze,“ prohodil se zábleskem v oku Rudi. „Pojďme, ať nepřijdeme o všechnu legraci.“

5. kapitola

Lykke počítala s tím, že na mrtvolu Bjarkeho Laumanna nebude hezký pohled, ale přesto ji překvapilo, jak na pitevním stole vypadá.

Vyšetřovatel provádí v případě vraždy prvotní ohledání mrtvého normálně už na místě nálezů, to však v tomto případě nebylo možné, takže technici zvolili druhou nejlepší možnost: vyprostili tělo s archeologickou pečlivostí ze dna mělčinového moře a převezli ho k podrobné analýze sem.

Nepříjemné to začalo být už v dlouhém tunelu svažujícím se k oddělení soudní medicíny. Z nevysvětlitelných důvodů bývají přístupové chodby k takovýmto místnostem smrti vymalované barvami, které nikde jinde nechtěli a ze kterých se člověku pod blikajícími zářivkami v kombinaci s pachem konzervačních prostředků dělá zle. I Lykke se z toho všeho dohromady zvedal žaludek. Zalitovala housky sněžené na esbjerském nádraží i hořké kávy v karavanu. Věci také zrovna neprospero, že vstávala ještě za tmy, aby stihla ranní vlak. Její žaludek špatně snášel jakékoli vytržení z normálního denního rytmu.

Viděla už mrtvé na místech činu a zúčastnila se už několika pitev, ale zápach formalinu v ní vždy probouzel klaustrofobický pocit. Pronikal do dýchacích cest a svíral jí plíce.

Takhle to vnímala od svých devatenácti let, kdy byla nucena učinit druhý nejtěžší krok ve svém životě a identifikovat po osudné dopravní nehodě svého otce.

Snažila se myslet na něco jiného. Ti dva místní policisté kráčeli kus před nimi. Kroky se v holé chodbě dunivě rozléhaly. Vyšší strážník zakašlal a od stěn se odrazila ozvěna. Menší a podsaditější z mužů se několikrát ohlédl přes rameno, prohodil něco ke kolegovi, který přikývl, a když dokašlal, přidali do kroku.

„Domorodci zneklidněli a dávají si pozor,“ šeptnul Rudi. „Hlídej si korálky a neber jim vedoucí roli. Když budeme předstírat, že velí oni, půjde to snáz. Nesmíme zapomínat, že oni jsou tu na domácí půdě.“

Lykke polkla.

Policisté zmizeli v místnosti, na jejichž dveřích – jak brzy zjistili – byl nápis PITEVNA č. 2. Když tam za nimi vešli, čekali tam na ně ve společnosti muže v zástěře s vlasy sčesanými dozadu a brýlemi s tlustými skly. V místnosti bez oken byl pach formalinu ještě intenzivnější, přestože na stropě tiše hučelo odsávání. Lykke se snažila nadechovat pouze nosem. Její německý kolega očividně žádné problémy neměl a právě se zdravil s tím policistou s nadváhou, který se „zabarikádoval“ na opačné straně pitevního stolu. Na stole se pod bílým prostěradlem rýsovalo tělo.

„Zdravím vás, pánové. Předpokládám, že jsem tu správně na ohledání těla Bjarkeho Laumanna. Jmenuji se Rudolph Lehmann a jsem vrchní komisař Zemské policie Šlesvicka-Holštýnska, oddělení Flensburg. A toto je moje kolegyně z Kodaně.“

„Lykke Teitová, policejní ústředí.“

Pozdravila se s každým z nich a obzvlášť si dala záležet na tom alfa samci, což nemohl být nikdo jiný než vedoucí vyšetřování Mogens Krogh, před kterým ji Odín varoval.

Nepřátelská tvář a pichlavý pohled. Na pozdrav jí odpověděl jen na půl úst a s výrazem, jako by právě spolkl brouka. Mladší policista, štíhlý a s tmavými vlasy, nevypadal vůbec nejhuř a byl naopak velice vstřícný.

„Policejní asistent Jannick Johansen.“

Soudní lékař Kresten Osmann byl stejně přátelský a na své povolání měl překvapivě vřelý stisk ruky.

„Zdá se, že už jsme tu všichni,“ konstatoval a pak to dvakrát hlasitě mlasklo, jak si natáhl gumové rukavice. Lykke v nitru zamrazilo. „Začnu tím, že...“

„Okamžik, Krestene,“ přerušil ho Krogh. „Nechci být nepřímý, ale neměli by se naši kolegové nejdříve legitimovat? Novináři se na tenhle případ slétají jako vosy, nemůžeme si dovolit, aby se nám tu poflakovaly nějaké neautorizované osoby.“

Soudní lékař se zatvářil, jako by něco takového ještě v životě neslyšel. Byla v tom urážka spojená s demonstrací moci, protože jak by asi dvě nepovolané osoby mohly přijít ve správnou dobu na jednu konkrétní pitvu, o které ví jenom policie?

Rudi na vznesenou žádost reagoval dobromyslným úsměvem.

„Ale ovšem, to by tak ještě scházelo. Sám kladu důraz na důkladnost a pečlivost.“

Vytáhl průkaz. Lykke ho napodobila. Podali je Mogensi Kroghovi, který na ně chvíli zíral. Obzvlášť legitimaci Rudolpha Lehmana otáčel v rukou a důkladně zkoumal, přestože uvedené údaje i fotografie hovořily jasnou řečí. Pro Lykke představoval tento komický výstup vítaný únik z atmosféry pitevny.

Krogh podal průkazy se znuřeným výrazem Jannickovi Johansenovi, který se na ně ani nepodíval a vrátil mu je. Vyslal k Lykke omluvný úsměv.

„Tak to bychom měli,“ prohlásil Kresten Osmann lehce netrpělivě a uchopil okraj prostěradla, ale Rudi ho zarazil.

„Ne že bych sám chtěl nějak rajtovat po paragrafech, ale snad by bylo dobré, aby se legitimovali všichni příchozí?“

Přátelský hlas pokrývala tenounká vrstvička ledu. Upřel na Krogha mrazivý pohled. Ten milý a sympatický kriminální komisař, který tak vřele přivítal Lykke, byl rázem pryč. Rudolph Lehmann se sebou očividně nenechá jen tak zametat, a už vůbec ne takovýmhle venkovským nafoukancem. Mogens Krogh zbledl. Naopak Jannick Johansen ochotně vytáhl svůj průkaz a podal ho Lykke, která pro samou trapnost zapomněla na nevolnost. V pitevně zavládlo mrtvolné ticho, dva vedoucí policisté se propalovali očima. Lykke s pousmáním vrátila policejnímu asistentovi jeho průkaz, zatímco Krogh divoce prohrabával kapsy saka i kalhot, jako by ho to tam příšerně svědilo. Rudi na něj vyčkávavě hleděl. Krogh si odkašlal. Pak tichým hlasem váhavě pronesl: „Ujišťuji vás, že skutečně jsem hlavní vyšetřovatel Mogens Krogh. Můj kolega vám to může potvrdit, že, Jannicku?“

„Prosím? Ale ano, samozřejmě, pane hlavní vyšetřovateli. Není nejmenších pochyb. Mogens Krogh je Mogens Krogh.“

Pořád tu ještě nebyl žádný písemný doklad tohoto tvrzení, a tak Rudi na policistu dál vyzývavě hleděl. Lykke pohlédla úkosem na soudního lékaře. Vystupoval neutrálně, ale měla takové tušení, že se situací v duchu baví.

„Čistě pro pořádek,“ dodal Rudi.

Kroghův obličej se zbarvil dočervena.

„Pokud na tom trváte, ale bude to muset počkat. Nemám průkaz s sebou. Je u mě v kanceláři.“

Jannick Johansen spontánně vyprsknul, nedokázal to zastavit. Odkášlal si. Lykke hleděla do stropu. Každý stálý zaměstnanec dánské policie je ze zákona povinen mít ve službě neustále při sobě služební průkaz. Šlo o standardní

proceduru, to věděli všichni přítomní, a Kroghovi se jen vrátil jeho bumerang a zasáhl ho přímo do krku.

„Spolehnu se na slova vašeho kolegy,“ prohlásil Rudi.

Otočil se ke Krestenu Osmannovi.

„Pokud jde o mě, můžeme začít.“

6. kapitola

Když Kresten Osmann stáhnul prostěradlo a vystavil tělo ostrému světlu pitevny, Lykke polkla a ucítila napětí v zádech. Předpokládala, že Bjarkeho Laumanna okamžitě pozná, jenomže tohle mohl být jakýkoli mladší muž. Aby zahнала nepříjemný pocit, soustředila se raději na to, jaká fakta je možné ze vzhledu mrtvoly vyčíst.

Tělo vypadalo jako socha z písku, jako golem, ale uvnitř se skutečně nacházel mrtvý člověk. Muž, se kterým se smála a jedla s ním, který jí připadal přitažlivý a měla s ním sex.

Nebylo pochyb, že poslední chvíle Bjarkeho Laumanna musely být hrozné. Byl oblečený. Hlavu, tělo i oblečení pokrýval šedý povlak z milionů zrněk písku. Vlasy míval středně blond, nyní však působily jako vlasy starce. Tvář zkřivená křečí mu ztuhla, oči byly zapadlé a otevřená ústa plná písku. Nebyl přes něj vidět jazyk ani zuby.

„Tak co z téhle noční můry můžeme vyvodit?“ ozval se Rudi.

„Pro začátek: Jsme si jistí identitou zemřelého? Lykke, vy jste Bjarkeho Laumanna několikrát v Kodani vyslýchala, že?“

Odtrhla se od té hrůzy pod pískem.

„Myslím, že to je on,“ uslyšela vlastní bezbarvý hlas. „Pomohlo by mi, kdyby byl obličej pořádně vidět. Nemohl byste ten písek spláchnout?“

Soudní lékař přešel k čelu pitevního stolu, kde byl hluboký dřez a hadice se sprchovou hlavicí.

„Samozřejmě. Stejně ho musím před pitvou omýt a odstranit oblečení.“

Osmann pustil sprchu a mírným proudem vody začal s omýváním. Mlčky se dívali, jak písek odtéká a odhaluje bledý obličej, který se pod ním skrýval. Rty se pod dopadající vodou rozechvěly a mrtvý byl najednou jako živý, jako by jim chtěl něco říct. Voda pronikla i do úst, a když vyplavila písek, objevily se zuby. Když byla očištěna celá hlava, byla si Lykke už jistá, ale na oko vytáhla raději telefon a vyhledala v archivu Laumannovo policejní foto.

„Opravdu to je Bjarke Laumann.“

Ukázala foto na telefonu i ostatním.

„Co nám o něm můžete říct?“ zeptal se Mogens Krogh.

„Pro kodaňskou policii to byl starý známý. Byl odsouzený za prodej drog, přechovávání kradeného zboží a vloupání. Má toho na kontě docela dost, ale neexistují důkazy, že by byl zapletený do násilné trestné činnosti.“

„Jméno potvrzuje i kartička pojištění, kterou měl u sebe v kapse,“ upozornil Kresten Osmann a zvedl z přepravky jeden ze zapečetěných policejních sáčků. „Bjarke Laumann a kodaňská adre...“

Mogens Krogh mu sáček vytrhl z ruky. Prohlédl si kartičku a podal sáček asistentovi.

„Pokračuj, Krestene.“

Rudi mrknul na Lykke, ale neřekl nic. Soudní lékař si podrážděně odkašlal.

„Okolnosti jsou nestandardní. Tělo bylo třeba rychle vytáhnout kvůli nastávajícímu přílivu. Frank Joveen, šéf policejních